

Boris Giltburg hypnotiserend klanktovenaar

3-2-2023

Deventer Schouwburg, 2 februari 2023
concert St. Kamermuziek Deventer

Door Elly van Plateringen

DEVENTER – Zestig lentes telt de mooie Steinway-vleugel in de schouwburg, een moment voor het bestuur van de Stichting Kamermuziek Deventer om bij stil te staan. En hoe kun je zo'n jubileum beter vieren dan met een recital door Boris Giltburg, in 2013 de grote winnaar van het Koningin Elisabeth Concours. Al eerder zou Giltburg in Deventer optreden, maar toen gooide het bepaalde virus roet in het eten. Hopelijk houden we het programma van toen (Sonates van Beethoven) tegoed. Want Boris bezit het vermogen om door middel van zijn interpretaties prachtige verhalen te vertellen. Vooral zijn beheersing in de zachte klankregio's is welhaast onvoorstelbaar. Onnodig te zeggen dat het programma in Deventer, waarbij louter muziek klonk met literaire titels, bij Giltburg in goede handen was.

Nu moet vermeld dat Boris Giltburg, ondanks het schouderklopje dat hij vooraf aan de vleugel had gegeven, toch enige moeite had om meteen grip op de toetsen te krijgen. Het recital begon met de vier *Ballades* van Frédéric Chopin, waarin aanvankelijk iets te weinig structuur doorklonk en niet elke toon aansprak. Giltburg lijkt nog volop te experimenteren met vrijheid van maat en kleur.

Na deze ballades-zonder-woorden volgde muziek met een specifiek thema. Van Sergej Prokofjev klonken delen uit *Romeo en Julia*, door de componist zelf voor piano solo bewerkt. Ook hier hoorden we een pianist die de uiterste dimensies uit het instrument toverde en een doorzichtig stempatroon wist te scheppen. Met natuurlijk de grote uitsmijter *De Montagues en Capulets* als pulserende Olympus.

Boris Giltburg werkt aan een totaal-opname van de pianowerken van Maurice Ravel. In dit kader zal ongetwijfeld gekozen zijn voor het *moment suprême* van dit programma: *Gaspard de la Nuit* van Maurice Ravel. Gecomponeerd op een literaire basis (gedichten van Aloysius Bertrand) en vooral heel moeilijk om te spelen. Het schijnt dat Ravel hier zelf over heeft gezegd dat de compositie moeilijker moest zijn dan het beruchte *Islamey* van Mili Balakirev. "Ik wilde een karikatuur maken van de romantiek. Misschien ben ik daar te ver in gegaan..." Wie op youtube de partituur volgt bij de opname van Ivo Pogorelich, komt ogen (en oren!) tekort. Zo optimaal en doorzichtig als die studio-opname kan het in een zaal niet klinken, maar Boris Giltburg maakte er met zijn feilloze techniek en spankracht een feest van. In *Ondine* werd de verleidende waternimf haast improviserend tot leven gewekt. *Le Gibet* (de galg) kreeg een hallucinerende cadans. En dan *Scarbo*, het duivelse wezen met z'n grollen: gemarkeerd, gearticuleerd, zeg maar gerust adembenemend. Heel goed ingeschat door Giltburg om als toegift te kiezen voor Debussy's *Clair de Lune*.